

Eclesiastul 1

1. Cuvintele Eclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului.
2. O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune.
3. Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?
4. Un neam trece, altul vine, și pământul rămâne veșnic în picioare.
5. Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou.
6. Vântul suflă spre miazăzi și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce și începe din nou aceleași rotiri.
7. Toate râurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo.
8. Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind, și urechea nu obosește auzind.
9. Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare.
10. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: "Iată ceva nou!", demult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră.
11. Nimeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.
12. Eu, Eclesiastul, am fost împărat peste Israel, în Ierusalim.
13. Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o îndeletnicire plină de trudă la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor.
14. Am văzut tot ce se face sub soare; și iată că totul este deșertăciune și goană după vânt!
15. Ce este strâmb nu se poate îndrepta, și ce lipsește nu poate fi trecut la număr.
16. Am zis în mine însumi: "Iată că am sporit și am întrecut în înțelepciune pe toți cei ce au stăpânit înaintea mea peste Ierusalim, și mintea mea a văzut multă înțelepciune și știință.
17. Mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să cunosc prostia și nebunia. Dar am înțeles că și aceasta este goană după vânt.
18. Căci unde este multă înțelepciune este și mult necaz, și cine știe multe are și multă durere.

Eclesiastul 2

1. Am zis inimii mele: "Haide! Vreau să te încerc cu veselie, și gustă fericirea." Dar iată că și aceasta este o deșertăciune.
2. Am zis râsului: "Ești o nebunie!", și veseliei: "Ce te înșeli degeaba?"
3. Am hotărât în inima mea să-mi înveslesc trupul cu vin, în timp ce inima mă va cârmui cu înțelepciune, și să stărui astfel în nebunie, până voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor sub ceruri, în tot timpul vieții lor.
4. Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii,
5. mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi roditori.
6. Mi-am făcut iazuri, ca să ud dumbrava unde cresc copacii.
7. Am cumpărat robi și roabe, și am avut copii de casă; am avut cirezi de boi și turme de oi, mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim.
8. Mi-am strâns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei.
9. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea.
10. Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea.
11. Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt, și că nu este nimic trainic sub soare.
12. Atunci mi-am întors privirile spre înțelepciune, prostie și nebunie. - Căci ce va face omul care va veni după împărat? Ceea ce s-a făcut și mai înainte. -
13. Și am văzut că înțelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul;
14. înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul umblă în întuneric. Dar am băgat de seamă că și unul și altul au aceeași soartă.
15. Și am zis în inima mea: "Dacă și eu voi avea aceeași soartă ca nebunul, atunci pentru ce am fost

mai înțelept?" Și am zis în inima mea: "Și aceasta este o deșertăciune."

16. Căci pomenirea înțeleptului nu este mai veșnică decât a nebunului: chiar în zilele următoare totul este uitat. Și apoi și înțeleptul moare, și nebunul!

17. Atunci am urât viața, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt.

18. Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea.

19. Și cine știe dacă va fi înțelept sau nebun? Și totuși el va fi stăpân pe toată munca mea pe care am agonisit-o cu trudă și înțelepciune sub soare. Și aceasta este o deșertăciune.

20. Am ajuns până acolo că m-a apucat o mare deznădejde de toată munca pe care am făcut-o sub soare.

21. Căci este câte un om care a muncit cu înțelepciune, cu pricepere și cu izbândă, și lasă rodul muncii lui unui om care nu s-a ostenit deloc cu ea. Și aceasta este o deșertăciune și un mare rău.

22. Căci, drept vorbind, ce folos are omul din toată munca lui și din toată străduința inimii lui cu care se trudește sub soare?

23. Toate zilele lui sunt pline de durere, și truda lui nu este decât necaz: nici măcar noaptea n-are odihnă inima lui. Și aceasta este o deșertăciune.

24. Nu este altă fericire pentru om decât să mănânce și să bea, și să-și înveselească sufletul cu ce este bun din agoniseala lui! Dar am văzut că și aceasta vine din mâna lui Dumnezeu.

25. Cine, în adevăr, poate să mănânce și să se bucure fără El?

26. Căci El dă omului plăcut Lui înțelepciune, știință și bucurie; dar celui păcătos îi dă grija să strângă și s-adune, ca să dea celui plăcut lui Dumnezeu! Și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.

Eclesiastul 3

1. Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.

2. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei.

3. Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei;

4. plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui;

5. aruncarea cu pietre își are vremea ei, și strângerea pietrelor își are vremea ei; îmbrățișarea își are vremea ei, și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei;

6. căutarea își are vremea ei, și pierderea își are vremea ei; păstrarea își are vremea ei, și lepădarea își are vremea ei;

7. ruptul își are vremea lui, și cusutul își are vremea lui; tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei;

8. iubitul își are vremea lui, și urâțul își are vremea lui; războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei.

9. Ce folos are cel ce muncește din truda lui?

10. Am văzut la ce îndeletnicire supune Dumnezeu pe fiii oamenilor.

11. Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.

12. Am ajuns să cunosc că nu este altă fericire pentru ei decât să se bucure și să trăiască bine în viața lor;

13. dar și faptul că un om mănâncă și bea, și duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci este un dar de la Dumnezeu.

14. Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El.

15. Ce este a mai fost, și ce va fi a mai fost; și Dumnezeu aduce iarăși înapoi ce a trecut.

16. Am mai văzut sub soare că în locul rânduit pentru judecată domnește nelegiuirea, și că în locul rânduit pentru dreptate este răutate.

17. Atunci am zis în inima mea: "Dumnezeu va judeca și pe cel bun și pe cel rău; căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă."

18. Am zis în inima mea că acestea se întâmplă numai pentru oameni, ca să-i încerce Dumnezeu, și ei înșiși să vadă că nu sunt decât niște dobitoace.

19. Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare, și

omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune.

20. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână.

21. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se coboară în jos în pământ?

22. Așa că am văzut că nu este nimic mai bun pentru om decât să se înveselească de lucrările lui: aceasta este partea lui. Căci cine-l va face să se bucure de ce va fi după el?

Eclesiastul 4

1. M-am uitat apoi la toate asupririle care se fac sub soare; și iată că cei apăsați varsă lacrimi, și nu este nimeni să-i mângâie! Ei sunt pradă silniciei asupritorilor lor, și n-are cine să-i mângâie!

2. Și am găsit că morții, care au murit mai înainte, sunt mai fericiți decât cei vii, care sunt încă în viață.

3. Dar mai fericit decât amândoi am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele care se petrec sub soare.

4. Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.

5. Nebunul își încrucișează mâinile și își mănâncă însăși carnea lui.

6. Mai bine o mână plină de odihnă decât amândoi pumnii plini de trudă și goană după vânt.

7. Am mai văzut o altă deșertăciune sub soare:

8. un om este singur singurel, n-are nici fiu, nici frate, și totuși munca lui n-are sfârșit, ochii nu i se satură niciodată de bogății și nu se gândește: "Pentru cine muncesc eu și-mi lipsesc sufletul de plăceri?" Și aceasta este o deșertăciune și un lucru rău.

9. Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.

10. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice.

11. Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur?

12. Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.

13. Mai bine un copil sărac și înțelept decât un împărat bătrân și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat;

14. căci el poate să iasă din temniță ca să domnească, măcar că poate chiar să se fi născut sărac în împărăția celui din urmă.

15. Am văzut pe toți cei vii, care umblă sub soare, înconjurând pe copilul care avea să urmeze după împărat și să domnească în locul lui.

16. Fără sfârșit era tot poporul în fruntea căruia mergea el. Și totuși cei ce vor veni după el nu se vor bucura de el. Căci și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.

Eclesiastul 5

1. Păzește-ți piciorul când intri în Casa lui Dumnezeu și apropie-te mai bine să asculți decât să aduci jertfa nebulilor; căci ei nu știu că fac rău cu aceasta.

2. Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu, pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe.

3. Căci, dacă visele se nasc din mulțimea grijiilor, prostia nebunului se cunoaște din mulțimea cuvintelor.

4. Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o.

5. Mai bine să nu faci nicio juruință decât să faci o juruință, și să n-o împlinești.

6. Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: "M-am pripit." Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să nimicească lucrarea mâinilor tale?

7. Căci, dacă este deșertăciune în mulțimea viselor, nu mai puțin este și în mulțimea vorbelor; de aceea, teme-te de Dumnezeu.

8. Când vezi în țară pe cel sărac, năpăstuit și jefuit în numele dreptului și dreptății, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel mare veghează altul mai mare, și peste ei toți, Cel Preaînalt.

9. Dar un folos pentru țară, în toate privințele, este un împărat prețuit în țară.

10. Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint, și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea. Și aceasta este o deșertăciune!

11. Când se înmulțesc bunătățile, se înmulțesc și cei ce le mănâncă, și ce folos mai are din ele stăpânul lor decât că le vede cu ochii?
12. Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă.
13. Este un mare rău pe care l-am văzut sub soare: avuții păstrate spre nefericirea stăpânului lor.
14. Dacă se pierd aceste bogății prin vreo întâmplare nenorocită, și el are un fiu, fiului nu-i rămâne nimic în mâini.
15. Cum a ieșit de gol din pântecul mamei sale, din care a venit, așa se întoarce și nu poate să ia nimic în mână din toată osteneala lui.
16. Și acesta este un mare rău, anume că se duce cum venise; și ce folos are el că s-a trudit în vânt?
17. Ba încă, toată viața lui a mai trebuit să mănânce cu necaz și a avut multă durere, grijă și supărare.
18. Iată ce am văzut: este bine și frumos ca omul să mănânce și să bea, și să trăiască bine în mijlocul muncii lui cu care se trudește sub soare, în toate zilele vieții lui pe care i le-a dat Dumnezeu; căci aceasta este partea lui.
19. Dar, dacă a dat Dumnezeu cuiva avere și bogății și i-a îngăduit să mănânce din ele, să-și ia partea lui din ele și să se bucure în mijlocul muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu.
20. Căci nu se mai gândește mult la scurtimea zilelor vieții lui, de vreme ce Dumnezeu îi umple inima de bucurie.

Eclesiastul 6

1. Este un rău pe care l-am văzut sub soare și care se întâlnește des între oameni.
2. Este, de pildă, un om căruia i-a dat Dumnezeu avere, bogății și slavă, așa că nu-i lipsește nimic din ce-i dorește sufletul, dar Dumnezeu nu-l lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele: aceasta este o deșertăciune și un rău mare.
3. Chiar dacă un om ar avea o sută de copii și ar trăi mulți ani - oricât de mult i s-ar mări numărul zilelor anilor lui - dar, dacă nu i se satură sufletul de bunătățile agonisite de el și dacă nici de înmormântare n-are parte, eu zic că o stârpitură este mai fericită decât el.
4. Căci aceasta din urmă piere odată cu venirea ei, se duce în întuneric, și numele îi rămâne acoperit cu întuneric;

5. n-a văzut, nici n-a cunoscut soarele; și de aceea este mai bine de ea decât de omul acela.
6. Și de ar trăi chiar de două ori o mie de ani un astfel de om, fără să se bucure de fericire, nu merg toate la un loc?
7. Toată truda omului este pentru gura lui, și totuși poftele nu i se împlinesc niciodată.
8. Căci ce are înțeleptul mai mult decât nebunul? Ce folos are nenorocitul care știe să se poarte înaintea celor vii?
9. Mai bine ce vezi cu ochii decât frământare de poftă neîmplinite: și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.
10. Ce este omul se cunoaște după numele care i s-a dat demult: se știe că este din pământ, și nu poate să se judece cu Cel ce este mai tare decât el.
11. Căci, chiar dacă face multă vorbă, care doar înmulțește deșertăciunea, ce folos are omul din ea?
12. Căci cine știe ce este bine pentru om în viață, în toate zilele vieții lui de viețuire deșertă, pe care le petrece ca o umbră? Și cine poate să spună omului ce va fi după el sub soare?

Eclesiastul 7

1. Mai mult face un nume bun decât untdelemnul mirositor, și ziua morții, decât ziua nașterii.
2. Mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere; căci acolo îți aduci aminte de sfârșitul oricărui om, și cine trăiește își pune la inimă lucrul acesta.
3. Mai bună este întristarea decât râsul; căci, prin întristarea feței, inima se face mai bună.
4. Inima înțelepților este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii.
5. Mai bine să ascuți muștrarea înțeleptului decât să ascuți la cântecul celor fără minte.
6. Căci râsul celor fără minte este ca pârăitul spinilor sub căldare. Și aceasta este o deșertăciune.
7. Avera luată prin silă înnebunește pe cel înțelept, și mita strică inima.
8. Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat.
9. Nu te grăbi să te mănii în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.
10. Nu zice: "Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?", căci nu din înțelepciune întrebi așa.
11. Înțelepciunea prețuiește cât o moștenire, și chiar mai mult, pentru cei ce văd soarele.

12. Căci ocrotire dă și înțelepciunea, ocrotire dă și argintul; dar un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține în viață pe cei ce o au.

13. Uită-te cu băgare de seamă la lucrarea lui Dumnezeu: cine poate să îndrepte ce a făcut El strâmb?

14. În ziua fericirii, fii fericit, și în ziua nenorocirii, gândește-te că Dumnezeu a făcut și pe una și pe cealaltă, pentru ca omul să nu mai poată ști nimic din ce va fi după el.

15. Tot felul de lucruri am văzut în zilele deșertăciunii mele. Este câte un om fără prihană care piere în neprihănirea lui, și este câte un nelegiuit care o duce mult în răutatea lui.

16. Nu fi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept: pentru ce să te pierzi singur?

17. Dar nu fi nici peste măsură de rău și nu fi fără minte: pentru ce vrei să mori înainte de vreme?

18. Bine este să ții la aceasta, dar nici pe cealaltă să n-o lași din mână; căci cine se teme de Dumnezeu scapă din toate acestea.

19. Înțelepciunea face pe cel înțelept mai tare decât zece viteji care sunt într-o cetate.

20. Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască.

21. Nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun, ca nu cumva s-auzi pe sluga ta vorbindu-te de rău!

22. Căci știe inima ta de câte ori ai vorbit și tu de rău pe alții.

23. Toate acestea le-am cercetat cu înțelepciune. Am zis: "Mă voi înțelepți." Dar înțelepciunea a rămas departe de mine.

24. Cu mult mai departe decât era mai înainte, și ce adâncă! Cine o va putea găsi?

25. M-am apucat și am cercetat toate lucrurile, cu gând să înțeleg, să adâncesc și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor, și să pricep nebunia răutății și rătăcirea prostiei.

26. Și am găsit că mai amară decât moartea este femeia a cărei inimă este o cursă și un laț și ale cărei mâini sunt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea.

27. Iată ce am găsit, zice Eclesiastul, cercetând lucrurile unul câte unul ca să le pătrund rostul;

28. iată ce-mi caută și acum sufletul, și n-am găsit. Din o mie am găsit un om: dar o femeie n-am găsit în toate acestea.

29. Numai iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii.

Eclesiastul 8

1. Cine este ca cel înțelept și cine pricepe rostul lucrurilor? Înțelepciunea omului îi luminează fața, și asprimea feței i se schimbă.

2. Eu îți spun: "Păzește poruncile împăratului, din pricina jurământului făcut înaintea lui Dumnezeu.

3. Nu te grăbi să pleci dinaintea lui și nu stăruie într-un lucru rău: căci el poate face tot ce vrea,

4. pentru că vorba împăratului are putere. Cine poate zice: "Ce faci?"

5. Pe cine păzește porunca, nu-l atinge nicio nenorocire, dar inima înțeleptului cunoaște și vremea și judecata.

6. Căci pentru orice lucru este o vreme și o judecată, și nenorocirea paște pe om.

7. Dar el nu știe ce și cum se va întâmpla, căci n-are nici cine-i spune.

8. Omul nu este stăpân pe suflarea lui, ca s-o poată opri, și n-are nicio putere peste ziua morții; în lupta aceasta nu este izbăvire, și răutatea nu poate scăpa pe cei răi.

9. Toate acestea le-am văzut, și mi-am îndreptat inima spre tot ce se face sub soare. Este o vreme când un om stăpânește peste alt om, ca să-l facă nenorocit.

10. Atunci am văzut pe cei răi îngropați și ducându-se la odihna lor, iar pe cei ce lucraseră cu neprihănire depărtându-se de locul sfânt și uitați în cetate. Și aceasta este o deșertăciune!

11. Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.

12. Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El.

13. Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu.

14. Este o deșertăciune care se petrece pe pământ: și anume, sunt oameni neprihăniți cărora le merge ca și celor răi, care fac fapte rele, și sunt răi cărora le merge ca și celor neprihăniți, care fac fapte bune. Eu zic că și aceasta este o deșertăciune.

15. Am lăudat, dar, petrecerea, pentru că nu este altă fericire pentru om sub soare decât să mănânce și să bea, și să se înveselească; iată ce trebuie să-l însoțească în mijlocul muncii lui, în zilele vieții pe care i le dă Dumnezeu sub soare.

16. Când mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să mă uit cu băgare de seamă la truda pe care și-o dă omul pe pământ - căci omul nu vede somn cu ochii, nici zi, nici noapte -

17. am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla, și chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească.

Ecclésiastul 9

1. Da, mi-am pus inima în căutarea tuturor acestor lucruri, am cercetat toate aceste lucruri și am văzut că cei neprihăniți și înțelepți, și faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu, atât dragostea, cât și ura. Oamenii nu știu nimic mai dinainte; totul este înaintea lor în viitor.

2. Tuturor li se întâmplă toate deopotrivă: aceeași soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă ca și cel ce n-aduce jertfă; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure!

3. Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare: anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate și de aceea este atâtă nebunie în inima lor tot timpul cât trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți.

4. Căci cine este scutit? Oricine trăiește tot mai trage nădejde; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort.

5. Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită.

6. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor demult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.

7. Du-te, dar, de mănâncă-ți pâinea cu bucurie și bea-ți cu inimă bună vinul; căci demult a găsit Dumnezeu plăcere în ce faci tu acum.

8. Hainele să-ți fie albe în orice vreme, și untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap.

9. Gustă viața cu nevasta pe care o iubești, în tot timpul vieții tale deșarte pe care ți-a dat-o

Dumnezeu sub soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta îți este partea în viață în mijlocul trudei cu care te ostenești sub soare.

10. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în Locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!

11. Am mai văzut apoi sub soare că nu cei iuți aleargă, că nu cei viteji câștigă războiul, că nu cei înțelepți câștigă pâinea, nici cei pricepuți, bogăția, nici cei învățați, bunăvoința, ci toate atârnă de vreme și de împrejurări.

12. Căci omul nu-și cunoaște nici măcar ceasul, întocmai ca peștii prinși în mreaja nimicitoare și ca păsările prinse în laț; ca și ei sunt prinși și fiii oamenilor în vremea nenorocirii, când vine fără veste nenorocirea peste ei.

13. Am mai văzut următoarea înțelepciune sub soare și mi s-a părut mare.

14. Era o mică cetate, cu puțini oameni în ea; și a venit asupra ei un împărat puternic, a împresurat-o și a ridicat mari întărituri împotriva ei.

15. În ea se afla un om sărac, dar înțelept, care a scăpat cetatea cu înțelepciunea lui. Și nimeni nu se gândise la omul acela sărac.

16. Atunci am zis: "Mai bună este înțelepciunea decât tăria!" Totuși înțelepciunea săracului este disprețuită, și nimeni nu-l ascultă.

17. Cuvintele înțelepților, ascultate în liniște, sunt mai de preț decât strigătele unuia care stăpânește între nebuni.

18. Înțelepciunea este mai de preț decât sculele de război; dar un singur păcătos nimicește mult bine.

Ecclésiastul 10

1. Muștele moarte strică și acresc untdelemnul negustorului de unsori; tot așa puțină nebunie biruie înțelepciunea și slava.

2. Inima înțeleptului este la dreapta lui, iar inima nebunului la stânga lui.

3. Și pe orice drum ar merge nebunul, peste tot îi lipsește mintea și spune tuturor că este un nebun!

4. Când izbucnește împotriva ta mânia celui ce stăpânește, nu-ți părăsi locul, căci sângele rece te păzește de mari păcate.

5. Este un rău pe care l-am văzut sub soare, ca o greșală care vine de la cel ce cârmuiește;

6. nebunia este pusă în dregătorii înalte, iar bogății stau în locuri de jos.

7. Am văzut robi călare, și voievozi mergând pe jos ca niște robi.
8. Cine sapă groapa altuia cade el în ea, și cine surpă un zid va fi mușcat de un șarpe.
9. Cine sfărâmă pietre este rănit de ele, și cine despică lemne este în primejdie.
10. Când se tocește fierul și rămâne neascuțit, trebuie să-ți îndoiești puterile; de aceea la izbândă ajungi prin înțelepciune.
11. Când mușcă șarpele, fiindcă n-a fost vrăjit, vrăjitorul n-are niciun câștig din meșteșugul lui.
12. Cuvintele unui înțelept sunt plăcute, dar buzele nebunului îi aduc pieirea.
13. Cel dintâi cuvânt care-i iese din gură este nebunie, și cel din urmă este o nebunie și mai rea.
14. Nebunul spune o mulțime de vorbe, măcar că omul nu știe ce se va întâmpla; și cine-i va spune ce va fi după el?
15. Truda nebunului obosește pe cel ce nu cunoaște drumul spre cetate.
16. Vai de tine, țară al cărei împărat este un copil și ai cărei voievozi benchetuiesc de dimineață!
17. Ferice de tine, țară al cărei împărat este de neam mare și ai cărei voievozi mănâncă la vremea potrivită ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!
18. Când mâinile sunt leneșe, se lasă grinda, și, când se lenevesc mâinile, plouă în casă.
19. Ospetele se fac pentru petrecere, vinul înveselește viața, iar argintul le dă pe toate.
20. Nu blestema pe împărat, nici chiar în gând, și nu blestema pe cel bogat în odaia în care te culci; căci s-ar putea întâmpla ca pasărea cerului să-ți ducă vorba, și un sol înaripat să-ți dea pe față vorbele.

Eclesiastul 11

1. Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!
2. Împarte-o în șapte, și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ.
3. Când se umplu norii de ploaie, o varsă pe pământ. Oriîncotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne.
4. Cine se uită după vânt nu va semăna, și cine se uită după nori nu va secera.
5. Cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecul femeii însărcinate, tot așa

- nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate.
6. Dimineața seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.
7. Dulce este lumina; și o plăcere, pentru ochi să vadă soarele.
8. Deci, dacă un om trăiește mulți ani, să se bucure în toți anii aceștia și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric. Tot ce va veni este deșertăciune.
9. Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.
10. Gonește orice necaz din inima ta și depărtează răul din trupul tău; căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare.

Eclesiastul 12

1. Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: "Nu găsesc nicio plăcere în ei";
2. până nu se întunecă soarele și lumina, luna și stelele, și până nu se întorc norii îndată după ploaie;
3. până nu încep să tremure paznicii casei și să se încovoie cele tari până nu se opresc cei ce macină căci s-au împuținat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre
4. până nu se închid cele două uși dinspre uliță când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit,
5. te temi de orice înălțime și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abia se târăște lăcusta; până nu-ți trec poftetele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele;
6. până nu se rupe funia de argint, până nu se sfărâmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor și până nu se strică roata de la fântână;
7. până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.
8. O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul; totul este deșertăciune.

9. Pe lângă că Eclesiastul a fost înțelept, el a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adâncit și a întocmit un mare număr de zicători.
10. Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute și să scrie întocmai cuvintele adevărului.
11. Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri; și, strânse la un loc, sunt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpân.
12. Încolo, fiule, ia învățatură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățatură obosește trupul.
13. Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.
14. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.